ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Grants and Funding Limited,** sídlem 71-75 Shelton Street, Londýn, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, zastoupený Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 20888/17/5100-41453-712277, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2020, č. j. 5 Af 26/2017-38,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal k Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) návrh dle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), na vyloučení majetku z daňové exekuce (dále jen „*návrh*“). Šlo o řepkový olej ve čtyřech cisternách v celkovém množství cca 100 000 kg (dále také jen „*majetek*“ či „*zboží*“). Toto zboží přitom místně příslušný správce daně sepsal, odebral a zajistil v souvislosti se zajišťovacím příkazem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 5597539/16/2009-80542-106506, kterým správce daně uložil korporaci NetKop s.r.o. (dále jen „*NetKop*“) zajistit úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet správce daně; téhož dne vydal správce daně exekuční příkaz č. j. 5604675/16/2009-80542-106506 na prodej movitých věcí za účelem vymožení nedoplatku. V návrhu žalobce tvrdil, že předmětný majetek je stále v jeho vlastnictví, neboť dle smlouvy, kterou uzavřel se společností NetKop, mělo vlastnické

právo na tohoto odběratele přejít až na základě zaplacení kupní ceny. V daném případě však společnost NetKop předmětný majetek pojatý do soupisu dosud nezaplatila – žalobce je tak stále jeho vlastníkem.

[2] Správce daně o návrhu rozhodl dne 4. 10. 2016 pod č. j. 7269050/16/2009-80542-106506 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že se zboží ze zajišťovací daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 5604675/16/2009-80542-106506, na prodej movitých věcí, nevylučuje. Správce daně uvedl, že žalobce nijka relevantně neprokázal skutečnost, že kupní cenu za zboží dlužník (NetKop) nezaplatil, ačkoliv ke svému návrhu předložil značné množství dokumentace.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm mj. uvedl, že správce daně vede proti společnosti NetKop řízení, a proto mohl prověřit účetnictví této společnosti a ověřit pravdivost tvrzení žalobce. Namítal, že správce daně porušil zásady správy daní specifikované v § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu. Namítl rovněž, že z postupu správce daně a komunikace s ním nikdy nevyplynuly jakékoli pochyby týkající se neuhrazení příslušných faktur ze strany společnosti NetKop; postup správce daně tak nebyl v souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodování státních orgánů. Žalobce „z procesní opatrnosti“ předložil další důkazy na podporu svých tvrzení, a to rámcovou smlouvu uzavřenou se společností AKCENTA CZ a.s. (dále jen „*AKCENTA CZ*“) včetně dodatku (dále jen „rámcová smlouva“); výpisy z účtu žalobce, který pro něj vede AKCENTA CZ za červenec a srpen 2016; potvrzení ze strany společnosti AKCENTA CZ, že výpisy obsahují veškeré pohyby na účtech žalobce. Žalobce uvedl, že předložené listiny prokazují, že mu společnost NetKop neuhradila kupní cenu za zboží.

[4] Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 9. 5. 2017, č. j. 20888/17/5100-41453-712277. Žalovaný uvedl, že neuhrazení kupní ceny považuje za skutečnost, kterou žalobce mohl doložit, a to zejména s ohledem na to, že žalobce a společnost NetKop s.r.o. si v kupní smlouvě sjednali, že platby budou převáděny převodem na bankovní účet. Vzhledem k tomuto způsobu úhrady zboží to byl právě žalobce, kdo disponoval důkazními prostředky k prokázání této skutečnosti. Dodal, že žalobce doložil řadu důkazních prostředků, avšak z žádného z nich nevyplývá, že úhrada kupní ceny nebyla provedena. Žalovaný doplnil, že v řízení o návrhu správce daně nezjišťuje skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, ale pouze posuzuje důvodnost konkrétního návrhu. Správce daně před vydáním rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce není povinen vyzývat žalobce k předložení dalších důkazních prostředků prokazujících jeho vlastnické právo, ale naopak je oprávněn rozhodnout na základě důkazních prostředků žalobcem již předložených, popř. těch, kterými v době rozhodnutí sám disponoval. Shrnul, že tudíž nemohlo dojít k porušení zásady předvídatelnosti. Konstatoval dále, že nedošlo ani k porušení zásad upravených v § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu. Vysvětlil, proč správce daně nemůže obšírně zjišťovat, jestli byla provedena platba, případně z jakého účtu byla provedena. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by tvrzení žalobce spolu s jím předloženými důkazy tvořily ucelený řetězec, z něhož by bylo možné dovodit, že kupní cena nebyla zaplacena. Žalovaný dále uvedl, že v kupní smlouvě si žalobce se společností NetKop sjednal, že platba bude provedena převodem na bankovní účet určený dodavatelem, který je uveden na faktuře. Na fakturách, jež byly přílohou návrhu, byl uveden bankovní účet č. X. Žalovaný měl za

to, že žalobce nepředložil žádnou listinu, která by dokládala, že na tomto účtu nebyly provedeny platby za předmětné zboží. Žalobce doložil pouze rámcovou smlouvu, jejíž součástí je seznam platebních účtů, v němž je uveden jiný účet než na fakturách, a současně doložil výpisy z interního platebního účtu, ze kterých taktéž nelze seznat, že by se jednalo o účet č. X.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Uvedl, že daňové orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Doplnil, že žalovaný neměl dostatek informací, aby mohl rozhodnout na základě spolehlivě zjištěného stavu věci dle § 92 daňového řádu. Daňové orgány se navíc dopustily nesprávného právního posouzení věci a v tomto rámci překročily meze správního uvážení. Navíc rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Přitom jejich rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech. Žalobce dodal, že z výroků obou rozhodnutí není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při rozhodování řídily, jelikož jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Obě rozhodnutí správních orgánů tak žalobce považoval za nepřezkoumatelná. Žalovaný se navíc nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalobce připojil rozbor problematiky odkládacích podmínek a výkladu právních jednání. Žalovaný také bezdůvodně preferoval některé důkazy a jiné nezohlednil. Žalovaný neprojevil žádnou snahu věc objasnit na základě důkazů, které sám má k dispozici. Zároveň výpis z interního platebního účtu, který žalobce považoval za „*rozhodující*“, žalovaný „*vyhodnotil v podstatě jako nicotný a vůbec se jeho relevancí dále nezabýval*“. Žalovaný také neprovedl navržené důkazy a k jejich neprovedení se nevyjádřil. Žalobce pak svou žalobu ještě dvakrát doplnil.

[6] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v dané věci stíhalo důkazní břemeno žalobce. Z žádného žalobcem předloženého důkazního prostředku nevyplývá, že by společnost NetKop kupní cenu neuhradila. S ohledem na rozvržení důkazního břemene nebylo povinností daňových orgánů vyzývat žalobce k předložení dalších důkazů. Pokud přitom chtěl žalobce tvrzenou skutečnost prokázat, měl předložit výpis z relevantního bankovního účtu.

[7] Městský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Učinil tak zejména proto, že napadené rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé, neboť nevěděl, že jím prezentované důkazní prostředky jsou nedostatečné. Daňové orgány přitom v tomto směru stíhala poučovací povinnost, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž je třeba v řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu postupovat analogicky (podpůrně) dle § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „*o. s. ř.*“). Právě ze zmíněných ustanovení o. s. ř. poučovací povinnost v případě hrozby neunesení důkazního břemene vyplývá.

II. Kasační stížnost a další podání ve věci

[8] Žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatel se především domnívá, že rozsudek městského soudu je zatížen tzv. jinou vadou řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tato vada spočívá v tom, že městský soud vybočil ze zákonného rámce daného § 75 odst. 2 s. ř. s., tedy se nedržel v mezích žalobních bodů. Městský soud za žalobce v podstatě domýšlel námitky, resp. příliš obecné námitky dotvořil z vlastní iniciativy. To popírá dispoziční zásadu ovládající přezkum správních rozhodnutí a zasahuje do principu rovnosti účastníků řízení. Stěžovateli bylo zároveň odepřeno právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své rozhodnutí. Rozsudek městského soudu je totiž založen na odlišné právní argumentaci, než jaká byla obsažena ve správním rozhodnutí či v žalobě, a strany se k tomu dosud nemohly vyjádřit. Jde tedy o překvapivé rozhodnutí narušující právo na spravedlivý proces. Námitku překvapivosti i námitku o poučovací povinnosti žalobce uplatnil až v doplnění žaloby ze dne 5. 8. 2019, tedy více než dva roky po uplynutí lhůty pro rozšiřování žalobních bodů. K těmto námitkám tak soud neměl vůbec přihlížet. Nadto si i tyto námitky městský soud sám částečně domyslel. Jinak řečeno – v žalobě žalobce věcně argumentoval proti závěrům stěžovatele a ani implicitně nenamítl překvapivost rozhodnutí nebo nutnost poučení. Městský soud se tak v souladu s dispoziční zásadou měl držet v mezích včas uplatněných žalobních bodů; pakliže tak neučinil, vydal překvapivé rozhodnutí, jímž porušil rovnost účastníků řízení.

[10] Stěžovatel dále uvádí, že žalobce nesl břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně toho, že mu svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce. Ovšem v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), který následně byl „potvrzen“ i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Afs 251/2019-29, zaznělo, že pokud správce daně dojde k závěru, že důkazní prostředky předložené navrhovatelem jsou nedostatečné, je povinen o tom dle § 177 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 267 a § 118a o. s. ř. navrhovatele poučit a dát mu prostor pro to, zvrátit tento závěr. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že při formulaci daných závěrů Nejvyšší správní soud nereflektoval některé důležité okolnosti, které stěžovatel dále rozvádí, přičemž se jedná o otázku, kterou dosud kasační soud komplexně neposuzoval.

[11] Své výhrady k citovaným právním závěrům Nejvyššího správního soudu shrnul stěžovatel ve třech základních bodech: i) možnost subsidiární aplikace o. s. ř.; ii) účelnost poučení; iii) časový aspekt problematiky. V jejich důsledku dospěl k tomu, že závěry Nejvyššího správního soudu přiblížené v předchozím odstavci nebylo možné v nynější věci aplikovat.

[12] K možnosti subsidiární aplikace o. s. ř. stěžovatel odkázal na závěry odborné literatury, které ji shledávají možnou jen v omezeném rozsahu a v jiných situacích. Nejvyšší správní soud doposud také nezohledňoval postavení správce daně v řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu. Z tohoto postavení také plyne, že o. s. ř. nelze subsidiárně použít, přičemž z žádného ustanovení daňového řádu neplyne, že by měl odvolací orgán poučit navrhovatele o nedostatcích v jím předložených důkazních prostředcích v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[13] Poučovací povinnost vůči navrhovateli také není účelná. Je to především navrhovatel, který má tvrdit a předkládat důkazy. Může tak činit v podstatě až do právní

moci rozhodnutí o odvolání. Právní názor Nejvyššího správního soudu by mohl vést k tomu, že by navrhovatel byl vyzýván k doplnění důkazů opakovaně, a to až do chvíle, kdy již nemůže předložit nic dalšího nebo mezi jím předloženými důkazy nebude rozpor; až tehdy by bylo možné o návrhu meritorně rozhodnout. Tím se však důkazní břemeno fakticky přenáší na daňové orgány. Zároveň je třeba vzít v potaz aspekt rychlosti vyřízení věci, který plyne z § 179 daňového řádu, z důvodů pro jeho přijetí i ze lhůt, které zakotvuje. Tato zákonodárcem zamýšlená rychlost rozhodnutí je závěry Nejvyššího správního soudu popírána, pakliže by mělo docházet k opakovanému poučování navrhovatelů o nedostatcích jejich důkazních prostředků. To také vede k tomu, že z řízení dle § 179 daňového řádu se fakticky stává excindační řízení ve smyslu o. s. ř., kdy ovšem navrhovatel má stále možnost domáhat se svých práv ještě jinými právními prostředky. Smyslem institutu návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nebylo provádět obsáhlé dokazování o tom, komu náleží majetek, ale naopak na základě důkazních prostředků rychle vyhodnotit, zda je návrh oprávněný, a podle toho rozhodnout.

[14] Výše uvedené souvisí s časovým aspektem problematiky. Řízení dle § 179 daňového řádu je spjato se lhůtami. Prodlužováním řízení může být poškozen samotný daňový subjekt. Majetek spadající do exekuce časem ztrácí svou hodnotu a prodlužování řízení o návrhu může vést k tomu, že majetek bude vydražen za nižší částku; tak dojde k uspokojení menší části nedoplatku daňového subjektu. Zjevné ochromení činnosti správce daně může přinést soudem dovozená nutnost poučit a vyzvat navrhovatele v případě, že nedoložil žádné důkazní prostředky. Lze si totiž jednoduše představit, že tak mohou být podávány zcela účelové, neodůvodněné a nepodložené návrhy na vyloučení majetku (i téhož majetku), kdy u každého z těchto návrhů bude muset správce daně navrhovatele vyzvat. Tímto způsobem pak může docházet k účelovému blokování majetku, neboť nic totiž nebrání tomu, aby více osob podalo návrh na vyloučení téhož majetku, kdy správce daně bude muset všechny osoby vyzývat, ačkoliv je zjevné, že všechny nemohou být vlastníkem věci. Zároveň daňové orgány nerozhodují o vlastnickém právu některé ze stran s konečnou platností. Nic nebrání navrhovateli v tom, domáhat se svého vlastnického práva soukromoprávní cestou, a v případě následného úspěchu se domáhat náhrady škody vůči správci daně. Poučení a výzvy vůči navrhovateli stran nedostatečnosti důkazních prostředků tak ztrácí ve světle této možnosti na významu. Další podkategorií časového aspektu je, že ve své podstatě nutnost vyzvat navrhovatele dává navrhovateli časový prostor pro vytvoření důkazních prostředků *ex post*, na základě kterých bude muset být majetek z daňové exekuce vyloučen. Z řízení se tak zcela jednoduše může stát účinný nástroj pro vyvádění majetku z daňové exekuce.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost **není důvodná**.

III.A Námitka překročení žalobních bodů a překvapivosti rozsudku

[17] Dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. „[s]*oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*“. Dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce „[r]*ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body* […] *jen ve lhůtě pro podání žaloby*“. Přitom dle § 72 odst. 1 s. ř. s. „[ž]*alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*“.

[18] V daném případě tak žalobce mohl žalobní body uplatňovat od 9. 5. 2017, kdy mu bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno, do 10. 7. 2017 (9. 7. 2017 byla neděle; srov. § 40 odst. 3 s. ř. s.)

[19] Přezkum rozhodnutí jen v mezích (včas uplatněných) žalobních bodů je jedním z klíčových principů, na kterých je soudní přezkum správních rozhodnutí postaven. Soud se tak „*může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil. I kdyby snad soud viděl v rozhodnutí vady, které však žalobce neuplatnil, nemůže je sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí zrušit. Tím by překročil závazný požadavek § 75 odst. 2.*“ (*Kühn, Z.* In: *Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.* Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 604). Uvedený princip je jedním z projevů dispozitivnosti řízení před správním soudem a přispívá k formální procesní rovnosti mezi účastníky řízení. Pokud soud překročí žalobní body stanovené žalobou a mimo zákonem stanovené výjimky zruší správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl uveden v žalobě, tedy v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., jde o tzv. jinou vadu řízení před soudem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která bude pravidelně důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] První otázkou, kterou je třeba nyní vyřešit, je to, zda městský soud skutečně vykročil z rámce včas uplatněných žalobních bodů. Pokud by tomu tak bylo, nemělo by smysl se zabývat dalšími argumenty uvedenými v kasační stížnosti.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud z rozsahu včas uplatněných žalobních bodů nevybočil, byť argumentační základ, na němž byla žaloba ze dne 21. 6. 2017 postavena, byl poněkud sporý.

[22] Žaloba se soustředila zejména na rozbor odkládacích podmínek v právních ujednáních a v tomto kontextu na výklad projevů vůle. Zároveň však v této souvislosti zmiňovala, že se stěžovatel (žalovaný) nevypořádal s odvolacími námitkami, přičemž žalovaný pouze zopakoval, bez odkazu na konkrétní důkaz, že nedošlo k uhrazení kupní ceny za zboží; stěžovatel tak dovodil, že žalobce neprokázal nezaplacení kupní ceny a tedy to, že vlastnické právo nepřešlo. Žaloba dále konstatovala, že stěžovatel bez bližšího vysvětlení akcentoval jen některé důkazy, zatímco jiné opomíjel; zejména se tak nezabýval dle žalobce rozhodujícím důkazem v podobě výpisu z interního účtu. Ve spojitosti s tím je argumentace o tom, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, resp. porušily svou povinnost řádného zjištění skutkového stavu věci, kdy žalovaný neměl dostatek informací, aby mohl rozhodnout právě na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

[23] Lze uznat, že příslušný žalobní bod tak zůstal v podobě jakéhosi „pahýlu“ či v terminologii odborné literatury a judikatury tzv. zárodku. Z takové situace ale pak, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci, plynou zásadní důsledky: takový zárodek může být následně konkretizován a dotažen do podoby řádného žalobního bodu. K tomu soud odkazuje na závěry komentářové literatury: „*Pokud žaloba obsahuje zárodek žalobního bodu vedle jiného perfektního žalobního bodu, nevzniká soudu povinnost vyzvat žalobce k odstranění vady žaloby spočívající v nedostatečné konkretizaci žalobního bodu (rozsudek NSS 9 Afs 17/2016-43). Zárodek žalobního bodu ovšem může být kdykoliv, i po uplynutí lhůty k podání žaloby, až do vydání rozhodnutí ve věci konkretizován a dotvořen v řádný žalobní bod.*“ (*Kocourek, T.* In: *Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.* Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 568)

[24] Žalobce pak v replice ze dne 5. 9. 2017 k vyjádření žalovaného pokračoval v tvrzení, že dostatečně prokázal, že jeho majetek měl být vyloučen z daňové exekuce a že správce daně neprokázal, že žalobce není vlastníkem tohoto majetku. V doplnění žaloby ze dne 5. 8. 2019 pak žalobce nad rámec již uvedeného dodal, že v dané věci – kdy po něm daňové orgány nepřípustně požadovaly prokázání negativní skutečnosti (že úhrada za zboží neproběhla) – jej netížilo důkazní břemeno. V návaznosti na odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalobce mj. dodal, že se až z napadeného rozhodnutí dozvěděl, že stěžovatel v podstatě považoval za klíčové, aby žalobce předložil výpis z účtu č. X, resp. že na tento účet byla provedena platba za zboží. To považoval žalobce za „nové a překvapivé“ a dodal, že „[v] *předcházejícím řízení nebyl* […] *nikdy poučen o tom, že by se úvahy žalovaného upíraly právě jen k tomuto jedinému číslu účtu. Rozhodnutí žalovaného je tak opřeno o úvahu, na niž žalobce nemohl adekvátně reagovat. Žalovaný tak nastavil zcela jiný procesní standard, než by byl žalobci k dispozici v rámci excindační žaloby podle § 267 o.s.ř., kde by byl soudem k prokázání takové skutečnosti vyzván (byť předložení výpisu právě z tohoto jediného účtu by bylo pro žalobce objektivně nemožné, neboť nešlo o jeho účet – k tomu viz níže). Žalovaný přitom v bodě 17 napadeného rozhodnutí správně připomíná, že excindační žaloba je pojmově obdobná k návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.*“

[25] Dle kasačního soudu otázka zjišťování skutkového stavu, kterou žalobce zmínil již v žalobě, úzce souvisí s poučovací povinností, kteroužto problematiku žalobce rozvinul v doplnění žaloby; prostřednictvím uplatnění či neuplatnění poučovací povinnosti lze v případě zjišťování skutkového stavu přinejmenším potenciálně dojít ke zcela jiným výsledkům. Nejvyšší správní soud plně akceptuje, že v případě řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní především navrhovatele. Navrhovatel je tak primárně odpovědný za to, jaký skutkový stav správce daně „zjistí“. K otázce unesení důkazního břemene, tedy v podstatě ke zjištění skutkového stavu, přispívá právě poučení, které se má navrhovateli dostat; ovšem tato povinnost tíží v komplexním procesu zjišťování skutkového stavu právě správce daně.

[26] Za takové situace kasační soud opětovně konstatuje, že městský soud z rámce žalobních bodů nevykročil. Proto je problematické i tvrzení stěžovatele, že pro něj rozsudek městského soudu byl překvapivý. Je sice skutečností, že určitý prvek překvapivosti tu pro stěžovatele mohl být dán, avšak ten nepřekračuje pomyslnou „nadkritickou“ míru. Stěžovatel totiž o obsahu doplnění žaloby ze dne 5. 8. 2019 věděl. Zároveň do doby vydání rozsudku městského soudu (21. 8. 2020) mohl vědět také o

rozsudcích Nejvyššího správního soudu (viz bod [10] tohoto rozsudku), z nichž plynou závěry o poučovací povinnosti správce daně. K tomu pak kasační soud dodává, že rozsudek ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, se dokonce vztahuje přímo ke sporu stěžovatele jako žalovaného ohledně návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce v případě navrhovatele, který rovněž tvrdil své vlastnické právo k řepkovému oleji ve čtyřech cisternách, kteréžto zboží bylo zajištěno dne 13. 7. 2016 u společnosti NetKop; jednalo se tedy o tentýž „zdrojový případ". Nadto v bodě [20] vyjádření k žalobě stěžovatel zmínil, že „*není povinen vyzývat odvolatele k předložení dalších důkazních prostředků prokazujících jeho vlastnické právo* [...]." Alespoň okrajově si tedy žalovaný byl vědom přinejmenším potenciálního významu poučovací povinnosti pro daný případ.

[27] Na základě shora uvedeného tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že ani námitka překvapivosti není ve svém důsledku opodstatněná.

III.B Vlastní posouzení rozsudku městského soudu a možnosti aplikace „podkladové" judikatury

[28] Za popsaného stavu považuje soud za správné, pokud městský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týkala poučovací povinnosti správce daně v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[29] Tuto judikaturu městský soud správně shrnul zejména v bodech 29. až 32. svého rozsudku.

[30] Městský soud odkázal v první řadě na body [24] a [25] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, dle kterých „[ú]*čelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny.* [...] *Osoba, která činí návrh dle § 179 daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci předmětného majetku). Zde je tedy možno městskému soudu přisvědčit, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštějícího exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně. To ostatně odpovídá jak logice daňového řádu, tak občanského soudního řádu (a jeho části třetí, podle které se postupuje v případě excindačních žalob).*"

[31] Na to navázal městský soud odkazem na bod [39] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2107-87, dle kterého „[b]*řemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku).*"

[32] Klíčový je pak závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, který městský soud rovněž odcitoval v podobě publikované právní věty: „*V řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunese povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli předestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.*“ (K tomu srov. také bod [21] citovaného rozsudku: „*V tomto ohledu je tedy třeba poopravit stěžovatelův názor, že on a správce daně nebyli ani povinni vyzývat žalobkyni k tomu, aby další důkazy předložila a doplnila svá tvrzení. Tuto povinnost by na základě § 118a občanského soudního řádu ve vazbě na jeho § 267 měli, pokud by žalobkyně nepředložila na podporu svého návrhu žádné důkazy či důkazy nedostatečné, které již ze své povahy nemohly její vlastnictví prokazovat. Pokud by tak žalobkyně například předložila pouze rámcovou smlouvu o obchodní spolupráci, bylo by namístě, aby správce daně či následně stěžovatel postupovali podle § 118a odst. 3 občanského soudního řádu a upozornili ji, že tento důkaz sám o sobě neprokazuje uzavření závazkového vztahu, a tedy ani přechod vlastnictví.*“)

[33] K otázce výkladu § 118a o. s. ř. dodal Nejvyšší správní soud v bodech [19] a [20] rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, že „[s]*mysl citovaného ustanovení vyložil způsobem použitelným i pro účely řízení podle § 179 daňového řádu Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 212/06:* ‚Ustanovení § 118a o. s. ř. vymezuje poučovací povinnost soudu při jednání. Smyslem tohoto ustanovení je, aby účastníkovi nebyla zamítnuta žaloba proto, že neunesl břemeno tvrzení, aniž byl poučen, že takové břemeno má a že účastníku nelze zamítnout žalobu, protože neunesl důkazní břemeno, aniž by byl poučen, že takové břemeno má.‘ [...] *Obdobná poučovací povinnost z výše uvedených důvodů váže i správce daně v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Její použití je namístě tím spíše, že v řízení podle § 179 daňového řádu vystupuje správce daně nejen v pozici obdobné civilnímu soudu v excindačním řízení, ale zároveň je i oprávněným subjektem v probíhající daňové exekuci. Bylo by proto nepřiměřené, pokud by tento oprávněný a zároveň rozhodující orgán mohl pouze pasivně vyčkávat, zda navrhovatel v řízení podle § 179 daňového řádu uplatní potřebná tvrzení a předloží potřebné důkazy, a pokud nikoli, dotčená věc podlehne daňové exekuci.*“

[34] Městský soud také vhodně upozornil na to, že uvedené judikaturní závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Afs 251/2019-29 (bod [27]), tak, že „*v rámci řízení o návrhu na vyloučení majetku z exekuce je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Navrhovatelem doložené důkazy má přitom správce daně hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Dospěje-li k adekvátně podloženému závěru, že předložené důkazy si odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, návrh bez dalšího zamítne. Dospěje-li však k závěru, že navrhovatel nesplnil povinnost tvrzení*

a povinnost důkazní (jím předložené důkazy jsou nedostatečné), je povinen jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit.“

[35] Na citovanou judikaturu posléze navázal Nejvyšší správní soud i krajské soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2021, č. j. 10 Afs 61/2021-40, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2020, č. j. 45 Af 24/2017-30, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 15 Af 60/2016-79, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2019, č. j. 10 Af 39/2016-56, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2019, č. j. 29 Af 11/2018-45). Pakliže městský soud v dané věci postupoval dle jím „užité“ judikatury, postupoval správně ve smyslu principu incidentní retrospektivity, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikovaného pod č. 1764/2009 Sb. NSS, dle něhož „[s]*oudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních*“ (viz bod [57]).

[36] Nejvyšší správní soud pak plně souhlasí s následným věcným posouzením případu, jak jej provedl v bodech 33. a 34. svého rozsudku městský soud. Nejvyšší správní soud v této souvislosti z obsahu správního spisu, prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí stěžovatele ověřil, že žalobcově návrhu nebylo vyhověno v důsledku toho, že žádný z přiložených listinných dokumentů „*není způsobilý namítanou právní skutečnost osvědčit, když tyto o dané situaci vypovídají mj. z účetního hlediska (popisují, za co se má zaplatit, způsob platby a datum splatnosti), nemají však vypovídací hodnotu co do navrhovatelem tvrzené skutečnosti stran neuhrazení kupní ceny, resp. deklarovaném vlastnickém právu*“ (s. 2 prvostupňového rozhodnutí). Nešlo tedy o to, že by si předložené důkazy odporovaly či byly jinak nedůvěryhodné, nýbrž o situaci, kdy byly dle daňových orgánů předložené důkazy nedostatečné (bylo tak namístě žalobce poučit ve smyslu § 118a o. s. ř.). Jde tedy o stejnou situaci, ke které se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Afs 251/2019-29 (viz bod [34] tohoto rozsudku). Závěry městského soudu (jakož i výroky přezkoumávaného rozsudku) tak v daném případě plně obstojí. Lze zároveň dodat, že se stěžovatel vůči nim v podstatě nijak neohrazuje, ale rozporuje toliko to, zda k tomuto posouzení městský soud měl vůbec dospět.

[37] Nejvyšší správní soud bere v potaz podrobnou stěžovatelovu argumentaci, v níž vyslovuje výhrady k dosavadním judikaturním závěrům týkajícím se poučovací povinnosti daňových orgánů v rámci řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Kasační soud ale nespatřuje důvody pro to, aby se od této judikatury odchýlil.

[38] Je sice pravdou, že část odborné literatury výkladem § 177 odst. 1 a 2 daňového řádu zpochybňuje rozsah subsidiární aplikovatelnosti o. s. ř. v případě daňových exekucí. Předmětná ustanovení přitom normují, že „[n]*estanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu*“ (§ 177 odst. 1 daňového řádu). „*Pravomoci správce daně, jakožto exekučního orgánu, upravuje výlučně tento zákon. Tam, kde vystupuje správce daně coby oprávněný z exekučního titulu, použijí se obdobně ustanovení občanského soudního řádu upravující postavení oprávněného.*“ (§ 177 odst. 2 daňového řádu)

[39] K výše uvedenému cituje stěžovatel následující doktrinální závěry: „[Ú]*pravu pravomoci správce daně coby exekučního orgánu obsahuje pouze daňový řád. Pravomoc správce daně proto nemá být podle těchto představ dovozována pomocí podpůrné aplikace ustanovení o. s. ř., upravujících pravomoc soudu v řízení o výkon rozhodnutí.*“ (komentář k § 177 daňového řádu – *Lavický, P.* In: *Baxa, J. a. kol.* Daňový řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011). „*Daňový řád nerezignuje na použití občanského soudního řádu pro činnost správce daně v pozici exekučního orgánu, ale taková situace musí být řešena přímým zákonným odkazem na občanský soudní řád. V ostatních případech je použití občanského soudního řádu pro činnost správce daně v pozici exekučního orgánu vyloučeno.*“ (*Rozehnal, T.* § 177 [Vztah k občanskému soudnímu řádu]. In: *Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol.* Daňový řád. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 648)

[40] Ke zmíněné odborné literatuře (pro soud nezávazné) je ovšem třeba dodat několik skutečností. Např. první stěžovatelem odkazovaný pramen na citovanou pasáž výslovně navazuje, tak, že „[p]*raxe však teprve ukáže, nakolik je důsledné prosazení tohoto pravidla vůbec reálně možné. Spíše lze očekávat, že i zde bude nutno připustit výjimky;* [...] *- vystupuje-li správce daně v daňovém řízení jako oprávněný, použijí se ustanovení o. s. ř. upravující postavení oprávněného obdobně. Na rozdíl od pojmu přiměřeně, jenž vyjadřuje volnější vztah k podpůrně používané úpravě, znamená výraz obdobně její použití v plném rozsahu (viz níže rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 25 Cdo 494/2007). Stejně jako u § 177 odst. 1 si ani v tomto případě nelze představit, že by taková aplikace o. s. ř. byla vždy možná; proto se opět jeví nevyhnutelným závěr, že podpůrná aplikace ustanovení o. s. ř. upravujících postavení oprávněného bude často aplikací přiměřenou, a nikoliv obdobnou.*“ (komentář k § 177 daňového řádu – *Lavický, P.* In: *Baxa, J. a. kol.* Daňový řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011) Samotný tento komentář, který stěžovatel „nedocitoval“, tedy připouští poměrně širokou možnost subsidiární aplikace o. s. ř., přičemž na budoucí praxi ponechává upřesnění pravidel vyplývajících z textu § 177 daňového řádu. Právě tuto praxi pak konkretizovala citovaná judikatura kasačního soudu.

[41] V případě druhého stěžovatelem uváděného pramene se však (bez bližšího vysvětlení vztahu ke stěžovatelem citované pasáži) na jiném místě – v pozdějším vydání – objevuje akceptace závěrů Nejvyššího správního soudu: „*Návrh musí splňovat obecné náležitosti stanovené v § 70 odst. 3. Osoba, která činí návrh, je povinna unést důkazní břemeno, tedy prokázat, že zde existuje výše uvedené právo (§ 92). Navrhovatel je povinen zejména uvést v návrhu rozhodné skutečnosti, označit případné důkazy a v případě jejich držení tyto s návrhem předložit. V případě návrhu, ve kterém chybí důkazní prostředky nebo jsou nedostačující, by měl správce daně vyzvat navrhovatele k doplnění návrhu. Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, návrh zamítne, aniž by navrhovateli předestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil – k uvedenému rozsudek NSS 7 Afs 348/2018-32, ze dne 13. 12. 2018.*“ (*Rozehnal, T., Kostolanská, E.* § 179 [Vyloučení majetku z daňové exekuce]. In: *Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol.* Daňový řád. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 780)

[42] Jiná komentářová literatura pak závěry Nejvyššího správního soudu přebírá: „*Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce je standardním podáním dle § 70. Navrhovatel nese ohledně takového návrhu důkazní břemeno (§ 92). Judikatura (NSS 1 Afs 394/2018, 9 Afs*

376/2017) aprobuje povinnost navrhovatele uvést v návrhu rozhodné skutečnosti, označit případné důkazy a v případě jejich držení tyto s návrhem předložit. Určitý posun ve vnímání důkazního břemene lze vysledovat z poslední judikatury (NSS 7 Afs 348/2018), kde NSS subsidiárně aplikoval § 118a o. s. ř., který upravuje poučovací povinnost soudu týkající se břemene tvrzení a důkazního. Konkrétně zavázal správce daně, aby v případě návrhu s absentujícími důkazními prostředky či s důkazními prostředky nedostačujícími vyzval navrhovatele k doplnění návrhu. Je pak otázkou, kam až taková povinnost spolupráce správce daně s navrhovatelem má dosahovat. I s ohledem na odlišnost občanského soudního a daňového řízení se lze domnívat, že povinnost bude aktivována zejména v případě zjevných nedostatků návrhu tak, aby návrh nebyl zamítán z čistě formálních důvodů, bez snahy na věcné projednání." (komentář k § 179 daňového řádu – *Rozehnal, T.* daňový řád. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2021)

[43] Argumentaci doktrinálními závěry tak Nejvyšší správní soud nepovažuje za nosnou; k potřebě subsidiární aplikace o. s. ř. v případě řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce se Nejvyšší správní soud již vyjádřil dostatečně (viz např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32; bod [32] a [33] tohoto rozsudku). Důležitým aspektem pro tuto subsidiární aplikaci přitom je ochrana práv třetích osob, tedy (potenciálních) vlastníků [srov. bod [24] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32 (bod [30] shora), či bod [39] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017-87].

[44] Pokud jde o další výhrady, které stěžovatel formuloval, ani ty nevedou kasační soud k závěru o nutnosti odchýlit se od již ustálené judikatury. Stěžovatel vyslovuje pochybnosti o účelnosti poučení, poukazuje na časový aspekt věci a formuluje obavy ze zneužitelnosti nutnosti postupu ve smyslu § 118a o. s. ř. (viz námitky shrnuté v bodech [13] a [14] tohoto rozsudku).

[45] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelovy úvahy považuje s ohledem na stávající judikaturu za v podstatě vyřešené a také za do jisté míry zveličené.

[46] Předně kasační soud uvádí, že judikaturní závěry odvíjející se nejpozději od rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, nepřinášejí do řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu nic zásadně nového. I před tímto rozhodnutím bylo třeba, aby v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce daňové orgány řádně hodnotily důkazy tak, aby bylo možné formulovat kvalifikovaný závěr o tom, zda má být majetek z daňové exekuce vyloučen, čili nic. Zároveň tento rozsudek nijak nepřeformuloval důkazní břemeno v řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu (srov. např. právě body [16] a [17] citovaného rozsudku). Tento rozsudek toliko „obohatil" otázku rozvržení důkazního břemene o poučovací povinnost v omezeném okruhu případů. I pozdější judikatura tak vychází z toho, že k aplikaci poučovací povinnosti dojde toliko v případě, kdy navrhovatelem předložené důkazy jsou nedostatečné (opět viz bod [18] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32). Z této a další judikatury také nevyplývá, že by navrhovatel měl být vyzýván k doplnění důkazů opakovaně, dokud nebudou jím předložené důkazy zcela bezmezerovité či „perfektní". Tomu lze totiž předejít vhodnou (přesnou a zároveň nikoli „paternalistickou") formou poučení o doplnění důkazů, přičemž se zde lze inspirovat praxí civilních soudů, popř. zohlednit poučovací povinnost dle § 6 odst. 3 daňového řádu.

[47] Ani poučovací povinnost v řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu by tak neměla vést k signifikantnímu prodlužování řízení nebo k přenosu důkazního břemene na správce daně.

[48] Pakliže stěžovatel vyjadřuje obavy z možnosti podávání účelových návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce nebo z vytvoření prostoru pro předkládání falešných důkazů, tak taková možnost tu byla i dosud. Je na příslušném správci daně (případně pak na odvolacím orgánu), aby zhodnotil důvodnost návrhů a věrohodnost předkládaných důkazů. Ani zde tak nedochází k zásadnímu „přeformátování“ řízení o návrhu dle § 179 daňového řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť není zřejmé, že by žalobce nějaké náklady vynaložil; žalobcův advokát ani žalobce sám v řízení o kasační stížnosti neučinili žádné podání či jiný úkon.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu